

LBRIS

We know
books

ROALD DAHL

Rime revoltătoare

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză de Florin Bican

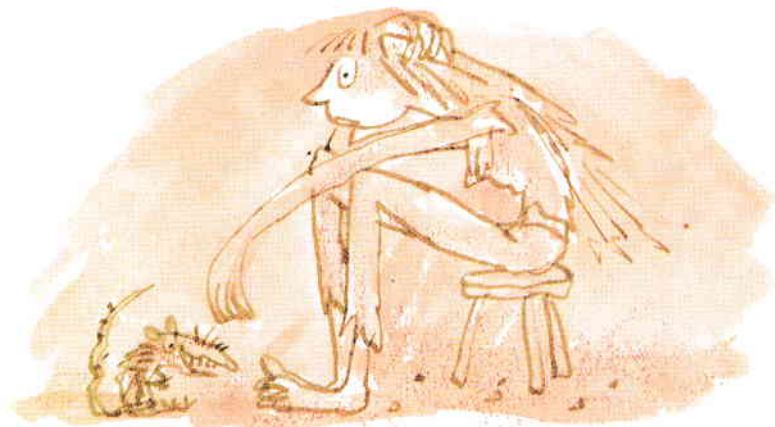

arthur

În loc de prefață	7
Cenușăreasa	13
Jack și vrejul de fasole	22
Albă ca Zăpada	31
Bucle de Aur și cei trei ursuleți	40
Scufița Rosie și Lupul	48
Cei trei purceluși	53

Tu crezi că știi, probabil, povestea ce urmează...
Nu știi nimic! Povestea în sine e de groază.
Aia pe care-o știi, cea neadevărată,
Chiar de și ea începe tot cu *A fost odată*,
I-o versiune falsă, cuminte, mai târzie,
Să aibă și copiii prostuți o bucurie.
Nu zic, în prima parte este exact la fel –
Acolo unde pleacă, pe seară, spre castel
Surorile Urâte, puse la patru ace,
La bal, unde n-au voie fetițele sărace,

Precum Cenușăreasa, ce n-avea țoale. Deci
I-au spus să stea acasă și-au încuiat-o-n beci
Cu șobolanii, care, nemaiavând mâncare,
S-au repezit s-o roadă, pornind de la picioare.
Striga săraca: — Ajutor! Salvați-mă de-aici că mor!
Și auzind-o zâna ei, a apărut deodată-n zbor,
Pe-un fulger de lumină, și-a zis: — Da' ce-i cu tine
De urla ca din gură de șarpe? Nu ți-e bine?
— Să-mi fie bine?! zbiară fata din beci la ea.
Nu vezi că-s amărâtă? Că soarta mea e grea?
Și-a-nceput să bată cu pumnii în perete:
— Du-mă de-aici, la bal, cu celelalte fete.
E disco la palat, și eu nu văd nimic.
Se sparg toți în figuri, eu stau și mă oftic.
Vreau o rochiță cu sclipici și vreau o limuzină
Și vreau cercei și-o broșă vreau, de diamante plină.
Mai vreau și pantofiori de-argint – două bucăți să fie! –
Și dres de nailon, elegant, să port la sindrofie.
Cu așa țoale, garantat că, cât ai zice *pește*,
Când m-o vedea, frumosul prinț de min' se-ndrăgostește.
— Așteaptă, zise zâna, într-o secundă-s gata!
Și, agitând bagheta, făcu minuni cu fata.
Și, ce mai tura-vura, a fost teleportată
La balul de la curte, unde-a ajuns îndată.

LBRIS

We know
books

Surorile Urâte să moară de gălbează
Văzând-o-mbrățișată cu Prințul cum dansează.
Își rezema de pieptu-i a ei tâmplă fierbinte
Și se lipea de dânsul cu pieptul înaintea.
Iar Prințul, de-ncântare, tăcea ca un zezzec.
Dansa cu ea în brațe și înghițea în sec.
Dar orologiul sună, brusc, noaptea jumătate.
— M-am dus! îi zice fata. Adio, Maiestate!
— Ba nu! răspunde Prințul. Rămâi cu mine-aici!
Și-o apucă de poala rochiței cu sclipici.
— Dă-mi drumul, Maiestate, să plec! Te rog frumos!
Și – harști! – s-a rupt rochița de sus și până jos.
Doar în furou, sărmana, s-a năpustit afară
Și i-a rămas pantoful, abandonat, pe scară.
Prințul s-a repezit, ca șoimul, în zboru-i drept,
Și l-a cules de jos, l-a strâns cu drag la piept.

— Cu cea căreia-i intră pantoful pe picior,
Vă jur, a zis, că mâine, în zori, am să mă-nsor.
Voi scotoci, să dau de ea, orașu-n lung și-n lat,
Casă cu casă, ca să-i dau pantoful la probat.
Apoi a pus pantoful jos, pe un butoi de bere
Ce se afla, întâmplător, chiar în apropiere –
Un gest riscant, căci una din Hâdele Surori
(Cea care-avea pe față pustule-n loc de pori)
A șterpelit pantoful cât ai clipi cu pleoapa,
L-a aruncat în budă și-a tras după el apa.
Apoi a pus, senină, în locu-i, pe butoi,
Pantoful stâng, scos iute din propriul ei țurloi.
Aha! Vedeți acum că ițele se-ncurcă?
Cenușăresei asta o să-i cam dea de furcă.
A doua zi pornește Prințul lovit de soartă
Să umble prin oraș, bătând din poartă-n poartă.
Cu toții se-ntrebau: — Al cui să fie oare
Pantoful rătăcit pe scări de posesoare?
Era pantoful foarte lung (de lat, era la fel –
Piciorul unui om normal s-ar fi pierdut în el)
Și mai ieșea din el un iz, așa, ca o duhoare
(Semn că stăpâna-i nu se prea spălase pe picioare).
Din tot orașul, fete cu miile apar
Pantoful să-l probeze. Dar totul e-n zadar.

Surorile Urâte stau rându-l să le vie.

'L-încearcă prima. Numai bun! Prințul răcni: — Vai mie!

Dar ea răcnea mai tare: — Uraaa! Pantofu-mi vine!

Va trebui, de-acum, să te însori cu mine!

Prințul păli la chip, cam cum s-ar stinge-un bec.

De-abia mai îngăima: — Lăsați-mă să plec...

— Ba s-o crezi tu, doar ai jurat solemn față de noi

C-o să mă iei – deci nu mai poți să-ți iei vorba-napoi.

— Tăiați-i capul! a răcnit monarhul drept răspuns.

Și – harști! – tăișul a trecut prin gâtul ei ca uns.

— Așa, da! a zis Prințul, satisfăcut, în fine.

Eu cred că fără cap îi șade mult mai bine.

Veni și-a două Soră, strigând în gura mare:

— Dați-mi pantoful, vreau și eu să fac o încercare!

— Zău? s-a răstit Prințul la ea. Mai bine-ncearcă asta!

Rotindu-și aprig spada, făcu doar harști! Și basta –

Căzu scurt căpățâna, cu zgomot sec, pe sol.

Săltă un pic, și-apoi o luă, pe jos, de-a rostogol.